

p/cco/o
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านขายเวลา

เวลาสำหรับเธอ

시간을 파는 상점 2

คิมช็อนย็อง

เขียน

สุมาลี สุนจันตร์

แปล

รอบเตียงมีกองหนังสือตั้งซ้อนกัน และมีชั้นหนังสือเติมผนังฝั่งปลายเตียง
บนชั้นมีหนังสือเรียงอยู่แน่นและวางซ้อนไว้ด้านบนอีกสองสามเล่ม
- คิมช็อนย็อง

การอ่านดีจากรากหญ้าที่สาดฝัน

ด ำ น ำ ส ำ น ัก พ ิ ม พ ์

ร ำ น ข าย เว ล า ที่ จะ ช ่วย ให้ เ ร า เห็น ค ุณ ค ำ ของ เว ล า อ ย ำ ง แท้ จ ริง
ว รรณ ก รร ม ที่ ได้ รั บ ร ำ ง ว ั ล วรรณ ก รร ม เ ย าว ช น จาก ป ระ เ ท ศ เก า ห ลี และ
มี ผู้ อ ำ น ร อด ติด ต ำ ม ผล ง ำ น อ ย ำ ง ล ้น ห ล ำ ม ค รั ง น ี้ ก ลับ ม ำ พ รั อ ม ก ับ ผล ง ำ น
เล ็ ม ต ่อ และ ร ี อ ะ ร ำ ว ค รั ง น ี ม ี่ น อก จาก จะ ย ำ เ ต ี น ใ ห้ ร ู้ ช ึ่ง ถึง ค ุณ ค ำ ของ
เว ล า แ ล ้ว ยัง ต ั้ง ค ำ ถ ำ ม ก ับ ผู้ อ ำ น ว่า เ ร า ค วั ร จะ ใช้ เว ล า อ ัน มี ค ำ น ั น อ ย ำ ง ไ ร

ทุ ก คน มี เว ล า 24 ช ัว โ ม ง เ ท ำ ก ัน ป ระ โ ย ค น ี้ ห ำ ก ม อ ง ไ น แ ง ช อง เว ล า
ต ำ ม ธร ร ม ช ำ ต ิ ก ็ ค ง ถู ก ต ี อ ง อ ย ำ ง ไ ม่ ผิ ด เ พ ็ ย น แต่ เว ล า 24 ช ัว โ ม ง ต ่อ ว ัน
ที่ ม ุ ช ะ ย ์ ได้ รั บ ม ำ ให้ เ ป น เว ล า ช อง ต ัว เ ง น ั น ทุ ก คน จะ น ำ ไป ใช้ ได้ อ ย ำ ง
เ ท ำ เ ท ี ย ม จ ริง หรือ ไ น เ ม ื่ อ ช ี วิ ต ของ ต ั ด ะ คน ถู ก ก ำ ห น ด ด ้วย เ ง ี น ไ ช
ที่ แ ต ก ต ำ ก ัน ม ำ ก ม ำ ย ไ ม่ ว่า จะ เ ง ี น ไ ช ร ี อ ะ ห ำ น ำ ที่ ค ุณ ค ำ รั บ ผิ ด ช อบ
ก ำ ร เ ง ี น หรือ แม ้ แ ต ่ ค รั บ ค รั ว ทุ ง ห ม ด ี น ั ล ้ว น เ ป น ต ัว ก ำ ห น ด ก ำ ร ใช้ เว ล า
ช อง ม ุ ช ะ ย ์ ทุ ง ต ี น

แต่ ส ุ ด ท ำ ย คน ที่ มี สิ ท ธิ เล ี อ ก ใช้ เว ล า ที่ ไ ม่ ว่า จะ เ ห ลี อ ม ำ ก หรือ น ็ ย
ไ น แ ต ่ ะ วั น ก ็ ค ี อ เ จ ำ ช อง เว ล า น ั น เ ง บ ำ ง คน อ ำ จ ใช้ เว ล า ไป ก ับ ก ำ ร
พ ัก ผ ่ อ น ท ำ ส ี ง ที่ ต ัว เ ง ช อบ บ ำ ง คน อ ำ จ ใช้ เว ล า ไป ก ับ ก ำ ร พ บ ป ะ ผู้ คน
และ อ อก ไป ค ัน ห ำ ป ระ ส บ ก ำ ร ณ์ น ี ม ี่ ทุ ก ก ็ ยัง มี คน บ ำ ง ก ล ุ ม ที่ ต ัด ส ี น ไ จ
ใช้ เว ล า ช อง ต ัว เ ง เ พ ็ อ ส ั ร ำ ง ค ุณ ค ำ เ ป ล ี ย น แ บ ง เ ป ล ี ง ให้ ผู้ อ ัน ให้ โ ล ก ไ บ น ี

เรื่องราวของการใช้เวลาซึ่งที่ผ่านมาใช้กับตัวเองเพียงคนเดียวมา โดยตลอด เพื่อช่วยคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ คือสิ่งที่จะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่า “เวลาสำหรับฉัน” ก็เป็น “เวลาสำหรับเธอ” ได้เช่นกัน และอาจทำให้ได้ลองคิดว่าบางครั้ง เมื่อความสุขของคนอื่นกลายเป็นเงื่อนไขในชีวิตของเรา เราอาจได้พบกับช่วงเวลาที่สวยงามแบบไม่คาดคิด

p/ccto/o

กดลอจอ่าน

สารบัญ

ฉันเป็นแกนนำ	1
ไทม์เซลล์เลอร์	34
ผ้าไหมในผืนป่า	55
ห้วงแห่งความอิจฉา	78
ความแตกต่างระหว่างการใช้ชีวิตกับการใช้ชีวิต	102
ผ้าไหมในผืนป่าเมื่อยามฝนพรำ	129
ลงทะเบียนเวลา ตลาดค้าเวลา	145
จากหยดน้ำสู่แม่น้ำและคลื่นทะเล	158
บทเพลงที่เราซบซาน	171
แอ่งน้ำยามรุ่งอรุณ	181
ส่งท้ายจากผู้เขียน	202
ส่งท้ายจากผู้แปล	205

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ประท้วงต่อต้าน
การเลิกจ้างเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของนักเรียนมัธยมปลาย
นานาชาติไคยง โดยอ้างอิงข้อมูลจากบทความข่าวที่เกี่ยวข้อง
อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนนำเสนอกระบวนการแก้ไขปัญหาที่แตกต่าง
จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ฉันเป็นแกนนำ

เข้าวันนี้พวกเราตัดสินใจปฏิบัติการเป็นทีม ถึงจะเรียกว่าปฏิบัติการเป็นทีม แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อถึงเวลาจะมีคนมาเข้าร่วมจริงสักกี่คน

วันนี้อนโจตื่นนอนเองโดยที่แม่ไม่ได้ปลุกเหมือนเช่นทุกวัน แม่จึงทำท่าทางเหมือนสงสัยว่ามีเรื่องอะไรหรือเปล่า

“มีเรื่องอะไรหรือลูก ทำไมดูรีบร้อนจัง”

“คะ มีเรื่องนิดหน่อย”

อนโจตอบกลับให้ห้วนที่สุด และเดินตรงไปที่ห้องน้ำ

“เรื่องอะไรหรือ”

แม่ถามต่ออย่างรวดเร็ว

อนโจลังเลเล็กน้อย เพราะถึงบอกไป แม่ก็คงไม่คัดค้านอะไรมาก อนโจเองก็อยากพึ่งพาใครสักคนใจแทบขาด เธอประหม่าจนล้าคอแห้งผาก ยามเข้าไม่ใช่ช่วงเวลาแสนสุขเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้ที่อนโจภาวนาให้มาถึงช้าได้เท่าไรยิ่งดี

คำขอในครั้งนี้ต่างกับทุกครั้งที่ผ่านมา สมาชิกร้านขายเวลาอาจเดือดร้อนและร้านอาจถูกสั่งปิดก็ได้ ถึงอย่างไร กว่าสมาชิกบริหาร

ของร้านขายเวลาจะตัดสินใจกันได้ก็ผ่านการกระทบกระทั่งกันมาอย่างหนัก นั่นจุดที่มักจะเป็นห่วงเรื่องคนอื่นเสมอ บอกว่าเธอคงทนเห็นอนโง่กับอึฮียอนเดือดร้อนไม่ได้ ส่วนฮเยจีบอกว่าถ้าพ่อกับแม่ของเธอรู้เข้า พวกเขาคงบังคับให้เธอย้ายโรงเรียนทันที นี่คือการเผชิญหน้ากับโรงเรียนโดยตรง โดยที่ไม่รู้เลยว่าเรื่องจะบานปลายแค่ไหน จะเกิดผลอะไรตามมาบ้าง และอนาคตของทุกคนอาจน่าเป็นห่วงยิ่งกว่าเดิม คำขอของ “รุ่งแสงห้านาฬิกา” ที่ส่งมาหลังอนโง่ปรับปรุงร้านใหม่เป็นคำขอที่ทุกคนต้องเตรียมใจยอมรับกับทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านั้น

รุ่งแสงห้านาฬิกา : สวัสดี คุณโครนอส เมื่อไม่นานมานี้ ขณะฉันเดินผ่านป้อม รปภ.ของโรงเรียน ฉันเห็นกระดาดใบนี้แปะอยู่แผ่นหนึ่ง แผ่นเล็กมาก จนถ้าไม่สังเกตดี ๆ ก็คงมองไม่เห็น

ขอบคุนสำหรับที่ผ่านมา

วันเวลาที่มีส่วนร่วมช่วงมีความหมายจริงๆ

ทันทีที่อ่านข้อความ สายตาของฉันก็พร่ามัว รวากับกำแพงใหญ่ที่เคยพึ่งพิงล้มครืนลงตรงหน้า

ฉันอยากถามคุณลุงว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไปที่ป้อม รปภ.ที่ไรก็ไม่เจอคุณลุงเลย

คุณลุงเป็นพนักงานสัญญาจ้างที่บริษัทรักษาความปลอดภัยแห่งหนึ่งส่งตัวมาเท่านั้น

คุณลุงไม่ใช่พนักงานประจำ และจากข้อมูลที่ฉันได้มา คุณลุงถูกเลิกจ้างตั้งแต่สองสามวันที่แล้ว

คุณโครนอสคงรู้จักคุณลุงดีกว่าใคร และบางทีฉันก็อาจเป็นอีกคนที่ยังอยู่โรงเรียนนี้ได้เพราะความช่วยเหลือและกำลังใจลับๆ จากคุณลุง

คุณโครนอสช่วยให้คุณลุงอยู่เคียงข้างพวกเราต่อไปได้ไหม ฉันอยากบอกเรื่องนี้และขอความช่วยเหลือจากใครสักคน แต่พอเหลียวมองรอบตัวกลับพบเพียงตัวฉันที่โดดเดี่ยวและไม่มีเพื่อนเลย

สิ่งเดียวที่ฉันนึกออกคือ “ร้านขายเวลา” ฉันไม่มีเจตนาให้คุณโครนอสมีปัญหากับทางโรงเรียนนะ แม้ความจริงแล้วหากไม่ยอมให้ใครมีปัญหาก็ไม่ควรขอให้เขาออกหน้าตั้งแต่แรก แต่ฉันอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าจำเป็นต้องมีใครสักคนเป็นผู้นำเรื่องนี้ และฉันมั่นใจว่าหากคนคนนั้นคือคุณโครนอส คุณจะต้องคิดหาวิธีดีๆ ได้แน่นอน

นี่คือความเชื่อมั่นที่สั่งสมมาในฐานะผู้ที่ศรัทธาในตัวคุณเองละ

อนิจแปลกใจที่ไม่มีใครรู้เรื่องเลย ทั้งที่เรื่องนี้เกิดขึ้นในโรงเรียน แม้แต่ฮ็อยยอนที่สนิทสนมกับคุณลุงเป็นพิเศษก็ถึงกับนั่งอึ้งไปพักใหญ่ตอนที่รู้เรื่องนี้

สมาชิกบริหารของร้านเริ่มเปิดประชุมหลังเปลี่ยนสถานะคำขอของคุณดีห้าจากไม่เปิดเผยเป็นเปิดเผย สมาชิกแต่ละคนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน หลังจากการประชุมอันยาวนาน สุดท้ายทุกคนก็ได้ข้อสรุปร่วมกันว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเป็นใคร ถ้าเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน ก็ควรจะลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง และหากร้านขายเวลาไม่ยื่นมือเข้าไปช่วย ก็จะต้องขัดกับเจตนารมณ์ฉบับแก้ไขของร้าน ดังนั้นเหล่าสมาชิกจึงต้องเตรียมใจยอมรับ แม้ว่าอาจจะเกิดผลกระทบตามมา

ตามทีอียฮยอนสืบรู้มาคือ คุณลุงถูกเลิกจ้างตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน และตอนนี้ไม่ได้เข้ามาทำงานแล้ว เรื่องเกิดขึ้นเร็วมากจนคุณลุงไม่ทันตั้งตัวและไม่มีแม้แต่เวลาจะร่ำลากับนักเรียน กระดาษโน้ตหนึ่งแผ่นที่คุณลุงทิ้งไว้แทนคำลาบ่งบอกว่าสถานการณ์ของคุณลุงย่ำแย่แค่ไหน อนาคตโง่งรู้สึกหนาวสะท้านกับความไร้หัวใจจิตใจไม่เคยเปลี่ยนแปลงของโรงเรียน ที่ “จัดการ” กับคุณลุงไม่ต่างกับเหตุการณ์ที่นักเรียนคนนั้นเสียชีวิตเมื่อปีก่อน โรงเรียนปฏิบัติกับคนราวกับเป็นแค่วัตถุที่กำจัดทิ้งไปได้

การเสียชีวิตของเพื่อนนักเรียนที่นั่งเรียนข้างอียฮยอนเมื่อปีที่แล้ว ส่งผลให้เขายังต้องเดินเลี้ยวมุมหนึ่งของแปลงดอกไม้ในโรงเรียนมาจนถึงทุกวันนี้ อนาคตโง่งก็เช่นกัน เธอยังจดจำเสียงดังก้องที่สนามกีฬาอันว่างเปล่าในวันนั้นได้ดี เสียงที่ดังขึ้นท่ามกลางบรรยากาศเงียบกริบในโรงเรียน ในขณะที่ทุกคนยังซ็อก หลังรถพยาบาลนำร่างของนักเรียนคนนั้นไป เสียงฉีดน้ำและเสียงไม้กวาดที่พยายามกำจัดรอยเลือดตรงจุดที่นักเรียนคนนั้นตกลงมายังคงดังบาดแก้วหูและหัวใจของเธอ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่อาจลบเลือน ทุกคนคงคิดเหมือนกัน หากคนที่นอนอยู่ตรงนั้นคือ “ฉัน” ละ ฉันคงกลายเป็นเพียงวัตถุที่ถูกฉีดน้ำ ถูกกวาดทิ้ง ถูกปฏิเสธ และถูกลืมเลือนในที่สุดเหมือนกันสินะ เสียงของไม้กวาดในวันนั้นขีดข่วนหน้าอกและแผ่นหลังของเธอตลอดทั้งวัน ซ้ำเป็นวันที่เจ็บปวดเหลือเกิน มีหน้าซ้ำ โรงเรียนยังนำต้นไม้มาปลูกตรงจุดนั้นอีก ทั้งที่เหตุการณ์เพิ่งผ่านไปได้ไม่กี่วัน แต่วันถัดมาต้นไม้นั้นก็ถูกถอนออกมาโยนทิ้ง โดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร จะมีก็แต่คุณลุงที่ต้องพบกับความอึดอัดใจเพราะสถานการณ์นี้ ต้นไม้ถูกปลูกลงดินอีกครั้ง ทว่าก็ถูกถอนออกมาโยนทิ้งอีกในวันถัดมา คุณลุงน่าจะรู้ตัวคนทำ แต่ก็ไม่ได้เปิดเผยว่าเป็นใคร

อีฮย็อนยังจำปาอันสั้นเทาของคุณลุงในวันนั้นได้ดี คุณลุงได้แต่คร่ำครวญว่า ‘โธ่ ไม่น่าเลย...’ พลังถอดเสื้อของตัวเองออกมาปิดใบหน้าให้นักเรียนที่กำลังนอนหายใจรวยริน ถึงแม้คุณลุงจะฉีกน้ำกวาดพื้น และปลุกต้นไม้ตามคำสั่งของโรงเรียน แต่คุณลุงไม่ได้สบายใจกับการกระทำเหล่านั้นนัก ดังนั้น เมื่อมีคนถอนต้นไม้ทิ้งเพื่อส่งสารบอกให้โรงเรียนรู้ว่า การมุ่งปฏิเสธและปกปิดเรื่องที่เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียวไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสม คุณลุงจึงแสดงออกว่าเห็นด้วยโดยการช่วยปิดบังตัวตนของคนทำ

นั่นคือฝีมือของรูง์สง่างานาฬิกาหรือเปล่านะ อนโจนึกถึงข้อความในคำขอที่บอกว่ายังอยู่ที่นี่ได้เพราะความช่วยเหลือและกำลังใจลึบ ๆ จากคุณลุง ถ้าอย่างนั้นคนที่เริ่มก่อเจดีย์ก้อนหินก็อาจเป็น “รูง์สง่างานาฬิกา” ด้วยนะสิ

เมื่อต้นไม้ถูกถอนทิ้งหลายรอบเข้า ทางโรงเรียนก็เริ่มขู่ว่าจะหาตัวคนผิดมาลงโทษสถานหนักให้ได้ แต่พอจับมือใครดมไม่ได้ ก็เริ่มมีข่าวลือแพร่ออกมาว่า คุณลุงรบก.อาจถูกไล่ออกแทน

ก้อนหินน้อยใหญ่วางเรียงซ้อนต่อกันบนจุดที่ดินไม้ถูกถอนออกไป พร้อมกับข้อความไว้อาลัยบนก้อนหินเหล่านั้น

- *อยู่บนนั้นสบายดีหรือเปล่า*
- *สบายดีใช้ไหม คิดถึงนะ*
- *พวกเราไม่มีวันล้มบ้าย ขอให้ยายมีความสุข*
- *ถ้าเกิดใหม่อีกครั้ง เรามาเป็นเพื่อนกันอีกนะ*

ก้อนหินบางก้อนมีรูปดอกไม้สีขาวยาวดอกอยู่ บางก้อนก็เป็นรูปผีเสื้อสีเหลือง บางวันก็มีคนนำดอกเบญจมาศสีขาวยาววางไว้ บางที

การถอนต้นไม้ทิ้งอาจเป็นการประวิงเวลาให้พวกเราได้ไว้อาลัยแก่เพื่อนผู้ล่วงลับ และเป็นการพูดแทนใจพวกเราว่า สิ่งที่ดีที่สุดไม่ใช่การพยายามเก็บกวาดเหตุการณ์ให้หายวับไปภายในชั่วข้ามคืน และทำราวกับมันไม่เคยเกิดขึ้น แต่ควรให้เวลาพวกเราได้กล่าวคำอำลาแก่เพื่อนบ้าง ซึ่งผู้ที่เห็นด้วยและแอบช่วยเหลืออยู่เงียบ ๆ ก็คือคุณลุง รมภ. นั่นเอง ดังนั้นเจดีย์ก้อนหินจึงถูกก่อขึ้นมาแทนที่ต้นไม้ที่ถูกถอนทิ้งภายในเวลาไม่กี่วัน คราวนี้เป็นคุณลุง รมภ.เองที่ขัดคำสั่งของโรงเรียนที่สั่งให้ทำลายเจดีย์ก้อนหินทิ้งและเป็นคนซื้อเวลาให้เหล่านักเรียน

คุณลุงที่ผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาพร้อมกับพวกเรากลับถูกไล่ออกทั้งที่ภาครัฐประกาศเปลี่ยนพนักงานชั่วคราวของหน่วยงานรัฐให้เป็นพนักงานประจำแล้ว แต่สิ่งที่โรงเรียนทำกลับตรงกันข้าม

“ไว้หนูเล่าให้ฟังทีหลัง”

อนโจพูดขณะอิงใบหน้ากับประตูห้องน้ำ ทุกวันนี้แม่ก็ยุ่งอยู่กับ “แคมเปญคืนชีวิตให้คางคก¹” จนไม่มีแม้แต่เวลาว่างในวันหยุดสุดสัปดาห์ อนโจไม่ยอมให้แม่กังวลเรื่องที่โรงเรียนของอนโจอีก เมื่อได้ยินคำตอบแบบนั้นแม่ก็ชะงักมือที่กำลังง่วนอยู่ตรงอ่างล้างจาน และหันมามองอนโจราวกับตรวจจับสิ่งผิดปกติกได้ แล้วพูดเพียงว่า

“อืม ได้สิ”

แม่มองออกว่ามีเรื่องบางอย่างในวันนี้ แต่ไม่ได้ซักไซ้ต่อบางครั้งอนโจก็นึกน้อยใจที่แม่ไม่ตอบแค่ “อืม ได้สิ” ในทันทีทันใด หากแม่ซักถามอนโจอีกสักครั้ง เธออาจเล่าให้แม่ฟังแล้วก็ได้ ความจริงแล้วที่แม่ไม่ถามอนโจซักก็เพราะแม่อยากรอจนกว่าอนโจจะเปลี่ยนใจตัวเอง

¹แคมเปญเพื่อรักษาชีวิตคางคกและคืนสมดุลระบบนิเวศ

ต่างหาก ดังนั้นคำว่า “อึม ได้สิ” จึงเป็นเหมือนคำพูดที่กระตุ้นให้คนที่ตั้งใจจะไม่พูดรู้สึกกร้อนรุ่มจนอยากพูดออกมาเอง

“วันนี้ค่าฝุ่นละอองสูงมาก อย่าลืมหยิบหน้ากากอนามัยใส่ก่อนออกไปด้วยนะ อยู่ในกล่องตรงหน้าประตูนะ”

พวกเขาต้องยืนประท้วงที่สนามกีฬาโดยถ่วงเวลาให้นานที่สุดเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เห็น อนาคตจึงขอเอาไปทั้งกล่อง

“ได้สิ เอาไปแจกเพื่อนๆ ด้วยก็ได้”

อนาคตถือกล่องหน้ากากอนามัยและก้าวเท้าออกจากบ้านอย่างสะเปะสะปะด้วยความประหม่าราวกับกำลังย่ำเท้าอยู่บนอากาศ

สมาชิกบริหารของร้านขายเวลาเห็นพ้องต้องกันว่าต้องสร้างมติมหาชนให้ได้ จึงต้องรวบรวมผู้คนให้ได้มากที่สุดโดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ อันดับแรกลงประกาศในร้านว่าผู้เข้าร่วมประท้วงจะได้สะสมเวลาในโทม์แบ็กหนึ่งชั่วโมง เพื่อดึงดูดให้มีคนเข้าร่วมมากขึ้นอีกสักคนก็ยังดี หลังจากที่มีช็องอึฮย็อน ฮงนังจู และโอบย็องจีเข้าร่วมเป็นสมาชิกบริหารร้าน อนาคตก็ปรับปรุงร้านขายเวลาขนาดใหญ่เพื่อให้ร้านกลายเป็นแพลตฟอร์มที่ใช้เวลาเป็นสื่อกลางในการดำเนินกิจกรรมเพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ สมาชิกบริหารของร้านขายเวลายังลงความเห็นว่าจะเรียกร้องความสนใจจากผู้คนด้วยการประท้วงครั้งแรก จากนั้นก็จะล່ารายชื่อผู้คัดค้านการเลิกจ้างเพื่อใช้เป็นข้อมูลจัดงานแถลงข่าวอย่างเป็นทางการต่อไป

สมาชิกตัดสินใจเริ่มประท้วงก่อนเริ่มคาบเรียนแรกสามสิบนาที บัญชีเฟซบุ๊กที่เพิ่งเปิดเมื่อไม่กี่วันก่อนในชื่อ “เจตีย์ก้อนหิน” มียอดถูกใจเพิ่มขึ้นทวีคูณ และยังคงแชร์ต่อไปโดยบัญชีที่ใช้ชื่อเจตีย์ก้อนหินมากมาย นับไม่ถ้วน ทั้งเจตีย์ก้อนหิน 2 เจตีย์ก้อนหิน 5 เจตีย์ก้อนหิน 10

เจดียก่อนหิน 17...แต่ไม่รู้ว่าจะมีคนมาเข้าร่วมจริงสักกี่คน เพราะ ยอดถูกใจกับยอดผู้เข้าร่วมจริงย่อมแตกต่างกันเป็นธรรมดา

แม้คว้าตัวอนโจไว้ขณะที่อนโจกำลังจะก้าวออกจากบ้านแล้ว สวมหน้ากากอนามัยให้ อนโจเดินถือกล่องหน้ากากอนามัยด้วยสองมือ พลังมุ่งหน้าไปโรงเรียนด้วยจิตใจที่แน่วแน่ ยิ่งเข้าใกล้โรงเรียนมากเท่าไร ก็ยิ่งอุ่นใจภายใต้หน้ากากอนามัยที่ช่วยปกปิดใบหน้าครึ่งหนึ่งไว้ อนโจสงสัยว่าถ้าปิดใบหน้ามากกว่านี้เธอจะรู้สึกกล้าหาญขึ้นไหม จึงลองดึงหน้ากากอนามัยขึ้นมาปิดจนเหลือแค่ส่วนดวงตาขณะก้าวเดินต่อไป อนโจเริ่มหายใจแรงขึ้น ความอับชื้นจากลมหายใจร้อน ๆ อัดแน่น อยู่ภายใต้หน้ากากอนามัยจนเม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็มร่องจมูก รวากับเธอกำลังนั่งอยู่ในห้องขาวน่า

ยิ่งเดินห่างออกมาจากบ้าน อนโจก็ยิ่งกังวลว่าเพื่อน ๆ จะมากขึ้นไหม คนที่อนโจมั่นใจว่ามาแน่ ๆ มีเพียงฮิฮิออนกับนันจูเท่านั้น ส่วนฮเยจีขอให้อนโจช่วยเก็บข้อมูลส่วนตัวของเธอในร้านขายเวลาไว้เป็นความลับก่อน แคมตอนประชุมพิจารณาคำขอเมื่อวาน ฮเยจียังขอให้อนโจตัดเธอออกจากภารกิจนี้ด้วย พอนันจูได้ยินถึงกับโกรธจนควั่นออกหู

“ทำไมไม่เลิกเป็นสมาชิกไปซะเลยล่ะ”

นันจูพูดประชด ขณะที่แววตาของฮเยจีเย็นชาขึ้น แต่นันจูไม่สนใจแถมยังพูดต่ออีกว่า

“เรื่องที่ขอให้ปิดข้อมูลส่วนตัวของตัวเองก็เรื่องหนึ่งแล้ว นี่ยังจะขอไม่ร่วมภารกิจอีกเหรอ ทำไมไม่เลิกเป็นสมาชิกให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยล่ะ ทำแบบนี้ก็เหมือนเลือกเข้าร่วมเฉพาะเรื่องที่ตัวเองคิดว่าสนุก แล้วพอเป็นเรื่องที่อาจเดือดร้อนก็รีบชิงก่อนใครเพื่อนซัด ๆ เลยนี่”

คำพูดของนันจูชี้แจงใจดำราวกับดอกลีลาวดี

“พอได้แล้ว นันจู”

อนโจคิดว่าเขนนันจูเพื่อห้ามปราม แต่นันจูสะบัดแขนออกอย่างไม่แยแส

“ถ้าพวกเขาบอกให้ฉันออก ฉันก็คงไม่มีทางเลือกอื่น”

ฮเยจีพูดขึ้นอย่างไม่ยินดียินร้ายเช่นกัน

“โอ้โฮ นี่ เธอมีมันเห็นแก่ตัวสุดๆเลยนะ อยากรอกก็ออกไปเองสิ ทำไมต้องรอให้พวกเราเป็นฝ่ายเอ่ยปากด้วย เธอคิดว่าเธอห่วงผลการเรียนกับคะแนนพฤติกรรมสำหรับสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่คนเดียวหรือไง”

น้ำเสียงของนันจูเสียดแทงราวกับใบมีดมากขึ้นไปอีก

“พอเถอะ นันจู ฮเยจีขอฉันไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าอย่าเพิ่งเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวไปอีกสักพัก”

อนโจออกหน้าปกป้องฮเยจี แต่นั่นยิ่งทำให้นันจูโมโหกว่าเดิม

“อนโจ ปัญหาเกิดจากเธอนั้นแหละ เพราะเธอดังใจสนใจสมาชิกละแหละแบบนั้น พอเป็นเรื่องที่กระทบถึงตัวเองเข้าหน่อย ก็เลยปฏิเสธไม่เข้าร่วมแบบนี้ไง”

นันจูส่งสายตาเย้นเยือกไปทางอนโจ เธออดหวังใจไม่ได้ เพราะการประท้วงต่อต้านคำสั่งเล็กจ้ำงคุณลุง รบก.คือการประท้วงต่อต้านคำสั่งของโรงเรียน เดิมทีผลการเรียนของนันจูก็ไม่ได้ดีมากอยู่แล้ว หากทางโรงเรียนเขียนเรื่องแปลกๆ ลงในใบประวัติการศึกษาอีกละก็ อาจส่งผลเสียต่อการสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยของเธอได้ ด้วยเหตุนี้ นันจูถึงได้คัดค้านภารกิจนี้หัวชนฝาในตอนแรก

“เธอเป็นพวกนักเรียนดีเด่นนี่นะ แม้แต่จุดต่างพร้อยเล็กๆ จุดเดียว ก็ยอมไม่ได้เลยละสิทำ”

นันจูยังคงถากถางฮเยจีอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ฮเยจีจึงลุกพรัดขึ้นราวกับไม่ขอทนฟังคำของนันจูอีกต่อไป

“นั่นจ้ะ ฉันจะไม่ปฏิเสธที่เธอพูดหรอกนะ แต่เธอหยุดคิดเอง เธอเองไปมากกว่านี่เถอะ ฉันไปก่อนละ จะให้ฉันเป็นสมาชิกต่อหรือไม่ ก็แล้วแต่พวกเธอละกัน ถึงยังไงเรื่องนี้ก็อยู่นอกเหนือการตัดสินใจของฉัน อยู่แล้ว”

ฮเยจีเดินออกจากคาเฟ่กลางเหล็บบมองนาฬิกา นั่นจ้ะทำท่า จะพูดบางอย่างตามหลัง แต่แล้วก็ชะงักเพราะเห็นอีฮย็อนเดินเข้ามา พอดี ท่าทีของนั่นจ้ะที่กำลังเดือดจัดเหมือนลูกโป่งใกล้ระเบิดพลันเปลี่ยน เป็นนุ่มนวลทันทีที่เธอเห็นหน้าอีฮย็อน

อีฮย็อนนั่งลงและพูดว่า

“อาจมีพวกรุ่นพี่ที่จับไปแล้วมาร่วมประท้วงด้วยละ”

อีฮย็อนพูดไปหอบไป เพราะคงจะรีบวิ่งมา

“พวกรุ่นพี่เหรอ นายรู้ได้ยังไง”

อนโจถาม

“พวกรุ่นพี่น่าจะเพื่อนในเฟซบุ๊กกับคุณลุง ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าเป็นรุ่นพี่คนไหน แต่น่าจะเคยเข้ามาที่ร้านขายเวลาด้วย และพี่เขา เขียนความคิดเห็นลงในเพจเจตียก่อนหินว่าจะมาเข้าร่วมให้ได้นะ”

“ดีเลย รุ่งสว่างห้านาฬิกาก็น่าจะมาร่วมด้วยใช่ไหม”

อนโจถามขึ้น

“ไม่รู้สิ บางทีการส่งคำขอมมาที่ร้านอาจเป็นเพราะเจ้าตัวมา แสดงตัวไม่ได้ก็ได้เนะ”

อีฮย็อนตอบอย่างสุขุม

“ไมใช่ว่ารุ่งสว่างห้านาฬิกาอะไรนั้นก็เหมือนกับโฮฮเยจีหรอกนะ พวกที่ไม่ยอมให้ตัวเองมีจุดต่างพร้อยในโบประวัติการศึกษาไง”

นั่นจ้ะยังคงพูดด้วยน้ำเสียงกังวลและเต็มไปด้วยความแคลงใจ อนโจเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน เพียงแต่เธอไม่ได้พูดออกมาแบบนี้จ้ะ

เธอได้แต่ปล่อยให้ความรู้สึกเหล่านั้นแผดเผาอยู่ภายในโดยไม่อาจเผยออกมา เพราะความกังวลนั้นอาจะยิ่งลุกลามเป็นไฟลามทุ่งมากกว่าเดิม

“ดูจากคำขอที่ส่งมาคงไม่ใช่แบบนั้นหรอก เราทำสิ่งที่ทำได้กันก่อนเถอะ”

อนโจพยายามพูดอย่างใจเย็น พลางนึกถึงช่วงก่อนที่เธอจะสร้างบัญชีเฟซบุ๊กและลงประกาศเชิญชวนในร้านขายเวลาให้ทุกคนเข้าร่วมการประท้วง ตอนนั้นเธอก็คิดแล้วคิดอีกเหมือนกันว่าจะทำเรื่องนี้สำเร็จได้จริงหรือ แต่คิดว่าตัวเองอาจต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดก็ไม่อาจหยุดยั้งความหวาดหวั่นที่ถาโถมเข้ามาได้

อนโจมองเห็นกำแพงโรงเรียนปรากฏขึ้นไกล ๆ กำแพงดูสูงใหญ่ ผิดหูผิดตาในวันนี้ ประตูโรงเรียนก็ดูมั่นคงแน่นอนหนา รวากับต้องการบอกว่าไม่คิดจะอ่อนข้อให้เธอ หัวใจของอนโจเต้นโครมครามอย่างไม่อาจควบคุม มันพองโตขึ้นจนเหมือนใกล้จะระเบิดอยู่รอบร่อทำให้เธอต้องหายใจถี่ถี่ ส่วนใบหน้าของเธอนั้นร้อนผ่าวยิ่งกว่า

อนโจพบกับสนามกีฬาที่เสียบสงบเมื่อเข้ามาด้านในประตูโรงเรียน คงยังไม่มีใครเดินผ่านสนามกีฬาเลยสักคน อนโจเพิ่งเคยมาโรงเรียนตอนเช้าตรู่แบบนี้เป็นครั้งแรก ใบของต้นเบิร์ชตรงริมสนามยังคงพลิวไหวไปตามสายลมตามปกติ เจ้าแบรคิโอเซอร์สที่คุ้นเคย ปรก.ตัดแต่งจากต้นสนมังกรก็ดูเขียวสดราวกับเพิ่งหยุดพักจากการวิ่งเล่นไปทั่วสนามที่ว่างเปล่าตลอดทั้งคืน ด้านข้างคือต้นบ็อกซ์วูด ไม้พุ่มทรงเตี้ยที่ตัดแต่งเป็นเจ้าไทแวนโนเซอร์ส ไอร์ออนลอยขึ้นมาจากด้านหลังพุ่มนั้น ชวนให้คิดว่ามันเพิ่งหยุดวิ่งอย่างกะทันหันเพราะเห็นคนคนแรกที่เดินเข้าประตูโรงเรียนมาพอดี ภาพที่เห็นตรงหน้าคือภาพเดียวกันกับเมื่อวาน แต่กลับให้ความรู้สึกแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

คุณลุง รปภ. คุณแอสวนได้อย่างยอดเยี่ยม คุณลุงถือกรรไกรตัดกิ่งไม้อยู่ในมือเสมอ และทุกอย่างในโรงเรียนก็ดูเรียบร้อยสะอาดตา ไม่มีจุดใดถูกทะเลาะ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงตั้งฉายาให้คุณลุง รปภ. ว่า คุณลุงมือกรรไกร

อนโจวางกล่องหน้ากากอนามัยลงตรงมุมหนึ่ง หลังจากเดินเข้ามาด้านในของประตูโรงเรียน อนโจอยากให้เพื่อนๆ มาถึงเร็วๆ จะเป็น อีฮย็อน นันจู หรือใครก็ได้ ทันใดนั้นก็มีคนคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาในโรงเรียน แต่เอ๊ะ เขาไม่ได้ใส่ชุดนักเรียนนี่นา ใครกันนะ อนโจไม่คุ้นหน้าเลยสักนิด เขากำลังเดินฉับๆ มุ่งตรงมาทางอนโจ ไซรุ่นที่อีฮย็อนพูดถึงหรือเปล่านะ เขาโบกมือทักทายอย่างยินดีทันทีที่เห็นอนโจและแนะนำตัวเองว่าเขาชื่ออีดังจุน จบการศึกษาไปเมื่อปีที่แล้ว อนโจคือมศรีระเล็กน้อยเพื่อทักทายทั้งที่ยังใส่หน้ากากอนามัยอยู่ คังจุนซึ่งไปที่หน้ากากอนามัยของอนโจพลาถามว่า

“ตกลงกันว่าจะใส่หน้ากากอนามัยหรือครับ”

“คะ? อ้อ เปล่าคะ ใส่กันฝุ่นนะคะ จะใส่ก็ได้้นะคะ”

อนโจหยิบหน้ากากอนามัยออกจากกล่องยื่นให้คังจุน

คังจุนสวมหน้ากากอนามัยแล้วถามอนโจ

“วันนี้จะมากันเยอะไหมครับ”

“ยังไม่แน่ใจเลยคะ”

อนโจนึกถึงป้ายประท้วงในกระเป๋าที่เธอถ่ายเอกสารมาหลายแผ่น

“เปลี่ยนวิธีบริหารร้านแล้วหรือครับ”

คังจุนมองไปที่ประตูโรงเรียนพลาถามอย่างเรียบๆ

“อะไรนะคะ”

ใบหน้าของอนโจร้อนผ่าวราวกับถูกสุ่มด้วยเชื้อไฟคุกรุ่น เธอจ้องเขม็งไปที่ประตูโรงเรียนครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองคังจุน ใบหน้า

ของคังจุนที่มีหน้ากากอนามัยบังคับบอกว่าครึ่งเป็นใบหน้าที่อ่อนใจไม่รู้จักร

“รุ่นพี่เคยใช้บริการร้านขายเวลาด้วยหรือคะ”

“อะไรนะครับ อ้อ เปล่าครับ มันเชื่อมกับเฟซบุ๊กพอดี เลยลองเข้าไปแล้วสมัครสมาชิกไว้ ที่เข้าร่วมวันนี้จะได้เวลาสะสมหนึ่งชั่วโมงด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ต่อไปถ้ามีเรื่องจำเป็น ก็ส่งคำขอหนึ่งชั่วโมงได้ แสดงว่ารุ่นพี่เห็นประกาศในร้านขายเวลาก่อนถึงเข้าร่วมสินะคะ”

“ครับ ผมรู้จากเฟซบุ๊กก่อน”

“อันคือโครนอส แพ็กอ่อนใจ ค่ะ”

“ผมทราบครับ”

อีดังจุนตอบทันที

“อะไรนะคะ เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

คงเพราะตื่นตื่น หัวใจจึงเต้นแรงผิดปกติ ोनใจพยายามสูดหายใจเข้าออกลึก ๆ และเหม่อมองไปที่ประตูโรงเรียน

“การแปลงคุณค่าทั้งหมดเป็นเวลาเป็นเรื่องแปลกดี ไม่สิ หมายถึงแปลกใหม่ดีนะคะ”

คังจุนพูดขึ้นขณะสายตายังจับจ้องอยู่ที่ประตูโรงเรียน เหมือนพยายามเลี้ยงไม่พูดถึงการประท้วง

“อ่า ค่ะ ทุกอย่างเริ่มต้นจากคำถามว่าเราจะซื้อขายเวลากันได้จริงไหมนะคะ”

“ไม่ทำให้ผิดหวังอย่างที่คิดจริงๆ ครับ”

“หมายถึงอะไรนะคะ”

“อ้อ ไม่มีอะไรครับ”

ทั้งสองคนไม่ได้มองหน้ากัน แต่ยืนอยู่ข้างกันคล้ายกำลังแอบสนทนอย่างลับ ๆ ดูเป็นธรรมชาติและไม่เป็นธรรมชาติในเวลาเดียวกัน

อนโจเห็นอิชีย็อนวิ่งมาแต่ไกล ฮอริโมนแห่งความปิติพุ่งปรี๊ด เหมือนมีกระแสไฟแล่นอยู่ภายใน อนโจไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม เห็นหน้าอิชีย็อนแล้วหัวใจถึงได้เต้นแรงนัก คงเพราะอิชีย็อนปรากฏตัว ขึ้นดูจอทีวีที่ช่วยกอบกู้เธอจากสถานการณ์นำอดีตตอนนี้พอดี อนโจพยายามควบคุมหัวใจที่กำลังเต้นโครมครามให้สงบลงอย่างสุดกำลัง

“อ๊ะ รูนพีใช่ใหมครับ สวัสดีครับ”

อิชีย็อนมองคังจุนก่อนจะค้อมศีรษะทักทาย อนโจถามอิชีย็อน ด้วยสายตารู้จักกันหรือ อิชีย็อนตอบกลับแบบไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

เมื่อวานอิชีย็อนบอกว่ารูนพีศิษย์เก่าจะเตรียมป้ายผ้าใบมา และให้พวกเราที่เป็นศิษย์ปัจจุบันช่วยกันเตรียมป้ายประท้วงขนาดเล็ก สำหรับถือ เขาจึงชักชวนให้ลองช่วยกันคิดคำที่จะเขียนลงบนป้าย ประท้วง คำพูดของอิชีย็อนที่ชวนให้ทุกคนร่วมมือกันในฐานะสมาชิก คนหนึ่งของโรงเรียนที่เคยมีช่วงเวลาดี ๆ กับคุณลุง รปภ. ไม่ใช่แค่ เพียงสมาชิกของร้านขายเวลานั้น ดูเหมือนจะเปลี่ยนใจนั้นजूได้ทันที เพราะนั้นजूทั้งพยักหน้าเห็นด้วยและส่งสายตาขอโทษที่ก่อนหน้านี้ เธอเอาแต่คัดค้านทำเดียว

เมื่ออนโจส่งข้อความแจ้งผลการประชุมให้ฮยเจ็กรับทราบ ฮยเจ็ก็ตอบกลับมาว่าเธอขอโทษ และส่งข้อความตามมาอีกฉบับว่า

**ถึงฉันจะเข้าร่วมแบบเปิดเผยไม่ได้ แต่น่าจะ
มีวิธีอื่นที่ฉันพอทำได้ ฉันจะลองหาวิธีดู**

แก้มของอิชีย็อนแดงเรื่อ ซึ่งเป็นภาพที่ไม่ค่อยเห็นบ่อยนัก เพราะปกติอิชีย็อนมักวางมาดเท่และดูสุขุมอยู่เสมอ แต่ตอนนี้เขากลับดูตื่นเต้นและเป็นกังวลเล็กน้อย อนโจเข้าไปที่กล้องหน้ากากอนามัย

และบอกให้อีฮย็อนหยิบมาใส่

“หน้ากากอนามัยเหวอ ความคิดดีนี่”

อีฮย็อนพุดพลงหยิบหน้ากากอนามัยออกมาใส่ โชคดีที่ยังใช้ฝุ่นเป็นข้ออ้างเพื่อปิดบังใบหน้าได้

อนโจมองออกไปนอกประตูโรงเรียนสลัดกับมอมนาพิกา และแล้วก็ถึงเวลานัดหมายซึ่งคือสามสิบนาทีก่อนจะเริ่มคาบเรียนแรก อนโจหยิบป้ายประท้วงออกมาจากกระเป๋า

โปรดอ่านคำสັวเล็กจ้าว

สองมือที่ถือป้ายประท้วงสั่นเทา หัวใจเต้นระรัวจนไม่อาจควบคุม อนโจกลัวว่าอีฮย็อนหรือคังจุนจะได้ยินเสียงหัวใจของเธอกำลังเต้นโครมคราม เธอจึงกดมือที่ถือป้ายประท้วงอยู่แนบชิดหน้าอกมากขึ้น ลมหายใจยิ่งร้อนผ่าว ต้นคอที่ปะทะกับแสงแดดก็ร้อนฉ่าไม่แพ้กัน

คังจุนหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋า ป้ายผ้าใบนั่นเอง อีฮย็อนจับปลายผ้าด้านหนึ่งและก้าวเดินอย่างมาดมั่น ทันใดนั้นตัวอักษรบนป้ายผ้าสีขาวก็ปรากฏสู่สายตา

โปรดอ่านคำสັวเล็กจ้าวคุณลุง สปก.!

- กลุ่มเวดีย์ก็อ่อนหิน -

อนโจหายใจไม่ออกและกลัวจนตัวสั่นมากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นข้อความบนป้ายผ้า เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังประกาศสงครามกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ อนโจพยายามสูดหายใจเข้าออกลึกๆ และปรับลมหายใจให้เป็นปกติ แต่หัวเข่าทั้งสองข้างยังคงสั่นไม่หยุด อนโจหลบตาแน่นและ